

155,000 Kr. paa den nationale Scene paa det kgl. Teater. Ganske vist fremtræder Regnskabet over det kgl. Teater i Aar med et Overskud paa 44,000 Kr., men disse 44,000 Kr. ere komne til Veje paa den Maade, at Staten har givet 155,000 Kr., det vil sige, at der faktisk er 111,000 Kr.s Underskud paa det kgl. Teaters Regnskab i Aar. Jeg skal ikke gaa i Rette hverken med Teaterbestyrelsen eller andre, men det ser jo lidt mærkeligt ud, naar man véd, at der næsten til daglig er rød Lygte ude. Forholdet er saaledes, som her er nævnt, ganske naturligt, at andre Borgere omkring i Landet kunne synes, at ogsaa de kunde være berettigede til at faa et lille Stats-tilskud til at drive Teater for. De kæmpe ogsaa med økonomiske Vanskeligheder, omend ikke med saa store. Derfor vil jeg gerne rette den Opfordring til den højtærede Minister at tænke lidt paa Aarhus Teater, naar Loven om det kgl. Teater i denne Samling skal fremlægges, og man enten skal bryde med det bestaaende eller forlænge den nuværende Lov.

Endelig har jeg endnu et Spørgsmaal til den samme højtærede Minister. Det drejer sig om Lov Nr. 100 af 8. Maj 1907. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om denne Lov ikke skal forstaaes saaledes, som den er skreven. Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa en Hændelse, som fornylig er forefalden i Aarhus. En fattig Enke døde og skulde begraves. Hun var svensk af Fødsel og havde i flere Aar været indlagt paa Fattiggaarden, nærmest fordi hun var syg, hun havde daarlige Ben. Hun tilhørte de sidste Dages Hellige, hvortil ogsaa jeg hører. Da man henvendte sig til Præsten, Pastor Schepelern, for at faa hende begravet, blev der sagt, at hvis Menigheden selv vilde ordne det, havde han ikke noget derimod. Der blev om Aftenen telefoneret til mig og spurgt, om jeg kunde huske, hvad den nævnte Lov siger i saa Henseende, og jeg svarede, at jeg forstod den saaledes, at man i alt Fald havde Lov til at synge et Par Sange og sige et Par Ord ved Graven uden at henvende sig til Præsten. Præsten sagde derefter: Ja, saa vil jeg blive borte, saa har jeg ikke noget der at gøre. Det var Aftenen før Begravelsen. Dagen efter, en Time før Begravelsen skulde foregaa, blev der overfor hendes nærmeste Slægtninge og andre, som havde med Begravelsen at gøre, nedlagt Forbud imod, at der blev sunget Salmer ved Graven, der maatte heller ikke holdes Tale, fordi det skulde der Ritual til. Men Loven af 1907 siger ikke noget saadant.

Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse have Lov til at oplæse § 3, hvori der staar: »Ved borgerlige Begravelser tillades paa Begæring af den, som bestiller Begravelsen, Tale og Sang, Medbringelse af Faner og anden Højtidelighed« o. s. v. Derefter staar der: »Ved disse Begravelser foretages ikke Jordpaakastelse. Ingen Tale maa holdes eller Sang afsynges imod de nærmestes Ønske«, men der siges ikke, at det er Præsterne, som skulle afgøre, hvor vidt der skal holdes Tale eller synges. I § 5, som omhandler de ikke anerkendte Kirkesamfund, siges der, at „saafremt det ønskes, at der ved disse Begravelser skal kunne foretages andet, end hvad der i Henhold til Bestemmelsen i § 3 er tilladt ved borgerlige Begravelser“, saa skal der Ritual til. Da der imidlertid ikke skulde foretages noget udover det, at der blev afsunget et Par af deres egne Salmer og sagt et Par Ord ved Graven som ved en anden borgerlig Begravelse, synes jeg, det er mærkeligt, at Pastor Schepelern optraadte, som han gjorde, og nedlagde Forbud imod, at der blev sagt noget ved Graven. Da jeg kom op paa Kirkegaarden — jeg havde været til et kommunalt Møde og kom ikke i rette Tid —, var der endnu ikke sket noget, Graveren stod og diskuterede med Følget og de Personer, som havde bestilt Begravelsen, og forbød dem at synge deres egne Salmer: hvis de vilde synge, skulde det være Lutherske Sange, og heller ikke maatte de sige noget ved Graven. Den Missionær, som skulde tale ved Graven, havde ikke dansk Borgerret, og der er den Ordre fra Hovedkvarteret, at de ikke maa gøre noget, som er i Strid med Landets Love; derfor vilde og turde han ikke paatage sig at sige noget ved Graven. Jeg sagde da, trods Præsternes Forbud, et Par Ord ved Graven; jeg mente, jeg havde Ret dertil. Jeg vil nu gerne spørge den højtærede Minister, ikke for denne Sags Skyld, som nu er afgjort, men af Hensyn til de mange Mennesker, som tilhøre Religionssamfund, der leve uden Statens Anerkendelse, om det ikke forholder sig saaledes, som Loven foreskriver, at naar man ikke ved Graven vil foretage andet end sige et Par Ord om den afdøde og synge et Par Salmer, kunne Præsterne ikke forbyde det. Det vilde have nogen Betydning for anderledes tænkende, om den højtærede Minister vilde svare derpaa.

§ 8 i samme Lov siger, at Begravelser kunne foregaa om Søndagen. Den højtærede Formand vil maaske tillade, at jeg oplæser denne korte Paragraf: „Med Hensyn